



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXXII. An præcipuum remedium, quo iuuantur Spiritus purgandi,
sit Missa siue altaris sacrificium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Christianus homo dubitare non potest. Si enim *Stipes* in pauperes erogata, prodest hisce Spiritibus, quando pro ipsorum incolumitate, à viuentibus erogatur; quidni iisdem prodesse *Cerei* ad Dei altissimi honorem atq; cultum accensi?

Orationem plurimum his defunctis Spiritibus prodesse, aliàs docuimus. At vel Oratio quædam sunt à Christianis accensi in defunctorum gratiam *Cerei*; vel certè non sunt sine Oratione, Proderant igitur ipsis. 10.

Omnino, quemadmodum Ieiunium, quod ad carnis afflictionem facit per se non defunctis, sed viuis prodest: prodest autem defunctis, si viui hoc ipsis prodesse per modum Suffragij velint: ita quæ à viuis accenduntur *Lumina* & *Cerei*, quamuis non per se: pro viuorum tamen voluntate atq; intentione, in defunctorum utilitatem atque emolumentum cedere possunt. 11.

Bonum à Christianis nullum suscipi potest, quod non, si velint, & peccatum nullum obstat, in proximorum & defunctorum possint conferre emolumentum. At Bonum quoddam est, ad Dei gloriam, diuiniq; nominis cultum *Cereos* accendere. Possunt igitur id, & non frustra ad defunctorum conferre subsidium atq; solatium. 12.

Ex dictis colligitur duobus modis purgandos Spiritus ex *Luminibus* & *Cereis* accensis fructum capere. Primo; si ad hunc finem ipsi, dum in viuis adhuc agerent, sumptus faciant, *Oleumq;*, *Ceram* atque *Lumina* procurent: Deinde, si hac ipsorum iam defunctorum nomine prætent alij. 13.

In hoc posteriori necesse est, vt qui defunctorum causa hæc faciunt, in gratia sint; nulliusq; mortalis criminis sibi conscij, si quidem Spiritibus ipsa velint proficere. In priori hoc necessarium non est. Eadè huius, quæ Eleemosynarum, quæ à diuersis conferri possunt, ratio. De qua capite 77. 14.

C A P. LXXXII.

In Missæ Sacrificio, præ reliquis, plurimum præsidij adiuvandos pie defunctorum Spiritus possuisse Maiores.

Modes, quibus purgandi Spiritus à pœnis; & viuentes ab ipsorum molestia liberantur, explicauimus. Vnum dictis adiiciendum. Ostendendum, scilicet, præ reliquis principem. 1.

quis principem locum obtinere Sacrificium in Missa. quamvis enim hoc Catholici facillè intelligant; quia tamen quidam, tantùm abest, ut credant, ut potius plurimum putent obesse; vel ut his os obstruamus, pro Missa, pauca adiiciendâ sunt.

2. Vno vero, vno quod à Maio un exemplo sumitur, contenti erimus argumento. Hi plurimis modis Missæ præstantiam atque dignitatem, præ reliquis, quibus piè defuncti iuuantur præsidis, declarant.

3. Principio hoc demonstrant, quod ipsa Apostolorum ætate Sacrificium Altaris, pro defunctis, obtulerint. Oblationem pro defunctis, annua die facimus, inquit Tertullianus, Scriptor antiquissimus, de Corona Militis. Similia habet lib. de Monogamia; & in exhortatione Castitatis; & in 2. lib. ad Vxorem. Sed clarius hoc probant Liturgiæ Iacobi Apostoli, atque Marci Euangelistæ; quæ & viuorum, & mortuorum necessitates Deo commendant.

4. Secundo, quod Sacrificium etiam pro defunctis docuerint offerendum. Licet hoc quidem ex recepta à Maioribus consuetudine colligere; sed tamen disertâ est hic etiam S. Clementis oratio, lib. 6. Constitutionum Apostolicarum, cap. 19. Pro fratribus, inquit ille, qui in Domino mortui sunt, offerte in Ecclesiis vestris. Accedit his Sanctus Ambrosius, qui lib. 2. Epistolæ ad Faustinum, de obitu Sororis, docet ipsam non tam deplorandam, quàm prosequendam orationibus, nec mœstificandam Faustini lachrymis, sed oblationibus animam eius Domino commendandam. Accedit Ioannes Eleemosynarius, qui Synaxes iubebat pro his celebrari, qui in Domino piè obdormissent; asserens defunctis plurimum prodesse; quæ pro ipsis fierent commemorationes, atque Sancta Ministeria; quemadmodum de ipso scribit Leonius Neapoleos Episcopus, in vita Ioannis.

5. Tertio, quod crediderint & docuerint. Hoc ex Apostolica traditione profectum esse Sufficerent hic Liturgiæ Iacobi, atque Marci; sed placet ascribere, quod habet Dionysius, cap. 7. Eccles. Hierarch. De prece, inquit, pro defunctis faciendâ, ex diuinis Ducibus, id est Apostolis, Traditio peruenit ad nos. Chrysostomus in eandem sententiam loquitur. Non frustra inquit, ab Apostolis (Hom. 3. ad Philip.) sancitum est, ut in celebratione venerandorum Mysteriorum, memoria fiat eorum, qui hinc decesserunt. Hæc totidem verbis, Hom. 96. ad Populum Antiochenum. Cum Chrysostomo B. Augustinus consentire videtur. Sic enim habet, de Verbis Apostoli, 32. Ser. Hoc à Patribus traditum vniuersa obseruat Ecclesia, ut pro his, qui corporis & sanguinis Christi

Christi comunione defuncti sunt, cum ad ipsum Sacrificium suo loco commemorantur, oratur: ac pro illis quoque id offerri commemoretur.

Quarto, quod hoc beneficium nullo modo putarint differendum; sed 6.
 Mox pro salute defunctorum peragendum. Etenim Missæ Sacrificium fiebat etiam pro defunctis, antequam ipsorum corpora tumulo mandarentur, presentibus corporibus, & orantes ad intentius orandum impellentibus. Docet hoc Dionysius Areopagita, quem admodum testatur lib. 1 capite 23 Durantus, de Ritibus Ecclesiæ. Sic Constantinum cum Liturgia sepultum esse testatur Eusebius, libro 4. de Vita Constantini, capite 71. D. Bernardus de Malachia, nondum sepulto, (cap. 18. vitæ eius) Interim, inquit, parantur exequia, offertur pro eo Sacrificium, consummantur ex more omnia, cum summa deuotione.

Quinto, quod Omnibus Temporibus, Omnibusque Locis, constanter ab 7.
 ipsis celebratum sit. Pro hoc clarissimum est testimoniū Damasceni. Eius hæc oratio est (Oratione, quod qui in fide hinc migrarunt &c.) Diui autem Apostoli, inquit, discipuli Saluatoris, qui totum mundi circumulum vnum, cepere predicandi verbo, quod suis oculis viderant intremendis, impollutis, vitalibusque sacramentis, memoriam eorum, qui fidei ter obdormuerunt, habendam edixerunt: quod adhuc firmiter, atque adeo sine contradictione obseruat Apostol. ca Ecclesia & Dei, à finibus vsque ad fines terrarum ab eorum tempore vsque in presens, & in finem mundi usque. Ex eodem capite ostendit consuetudinem sacrificandi pro defunctis esse Apostolicam Traditionem, Isidorus his verbis (libro 1. de Ecclesiast. Officiis cap 18) Sacrificium pro fidelium defunctorum requie offerre, vel pro ipsis orare; quæ per Totum Orbem custoditur; credimus quod ab ipsis Apostolis Traditum sit. Sed & hæc seruiunt nobis Concilia, quæ in Omnibus propemodum Christiani Orbis Prouinciis celebrata sunt, & Sacrificij pro defunctis tanquam receptissimi & vsitatissimi præclaram faciunt mentionem. Pro Africa est Concilium III. Carthaginense, capite 29. & III. ca. 79. Pro Hispania Bracarense I. cap. 34 & 39. Pro Gallia Cabilonense, vthabet Canon: Visum est. de Consecrat. dist 1. Pro Germania, V Vormatiense cap. 10. Pro Italia Concilium VI. sub Symmacho. Pro Græcia c. 69. Capitulorum ex Græcis Synodis, collectorum à Martino Bracarenfi Episcopo.

Sexto, quod singulis annis ipso dormitionis anniuersario, Missa Sa- 8.
 crificium pro defunctis repetuerint. Meminit huius consuetudinis Tertullianus, de corona Militis; Damascenus sermone de fidelibus defunctis. De eodem sic Gregorius Nazianzenus, Oratione 10.

in laudem Cæsarij. Atq; alia quidem persoluimus, inquit, alia verò dabitur, Anniversarios honores & commemorationes offerentes.

9. Septimò, quod non annuis solum dormitionis diebus, sed & tertio, & nono, & quadragesimo; hanc hostiam obtulerint: quemadmodum iam citatus testatur Damascenus. Præterea, Trigesimo die, pro se, Sacrificium hoc offerri petiit Ephrem, in suo Testamento. Pro quadragesimo sic loquitur B. Ambrosius, de Obitu Theodosij: Eius ergo Principis & proximè conclamauimus obitum, & nunc Quadragesimum celebramus. assistente sacris altaribus, Honorio Principe: qui, sicut Ioseph patri suo, Iacob, quadraginta diebus, humationis officia detulit, ita & hic Theodosio patri iusta persoluit. B. Remigius testamento suo, quod variis libris exaratum legimus (inquit Durantus lib. 2. de Ritibus Ecclesiæ Catholicæ cap. 43.) nepoti Agarimero vineam, & quædam alia legauit; ut à Patribus suis omnibus diebus Festis & Dominicis, pro commemoratione sua, sacris altaribus offeratur Oblatio.

10. Octauò, quod non facile hoc beneficium putauerint defunctis esse negandum. Nam pœnitentibus, et si quædam alia negarentur, Sacrificium tamen Missa defunctis non negabatur. De his ita habet Cœcilium Arelatense II. Can. 12 Qui in pœnitentia positi vitam exceperunt, placuit nullum communionem vacuam debere dimitti, sed pro eo, quod honorauit pœnitentiam, Oblatio illius (id est pro illo) recipiatur. Conciliū Carthag. III. cap. 79. sic statuit: Pœnitentes, si casu in itinere, vel mari, mortui fuerint; memoria eorum orationibus & oblationibus commendetur. Ad e constitutum in Concilio Vasensi I. cap. 2. & Vasensi II. cap. 4.

11. Nonò, quod, si quando graui in aliquos pœna voluerunt animaduersum, huic sacrificij beneficio defunctum priuarint. Hoc B. Cyprianus lib. 1. Epist. 9. his verbis docet. Episcopi inquit, antecessores nostri salubriter censuerunt, ne quis frater excedens, ad tutelam, vel curam, clericum nominaret. Et si quis hoc fecisset, non offerretur pro ipso, nec pro dormitione eius Sacrificium celebraretur. Neq; enim, adiungit, ad altare Dei meretur nominari, in Sacerdotum prece, qui ab altari Sacerdotes, & ministros suos Leuitas auocare voluit. Sic Concilium Bracarense Can. 35. vetuit fieri Sacrificium, pro iis, qui sibi crudeles manus intulissent; aut Catechumeni ex hac vita discessissent.

12. Decimò, quod hoc singulariter, defunctis prodesse testati sint, B. Chrysostomus Homilia 21. in Acta Apost. Non frustra, inquit, ab Apostolis sancitum; ut & in celebratione venerandorum mysteriorum, memoria fiat eorum, qui hinc decesserunt. Nouerunt illis Multum hinc emolumentum fieri, Multum vilitatis. Eadem habet totidem verbis Hom. 69. ad Populum Antiochenum. In eandem sententiam loquitur B.

Augustinus.

Augustinus, in Enchiridio, cap. 110. Neque, inquit, negandum est defunctorum animis pietate suorum viuentium iuuari, cum pro illis sacrificium Mediatoris offertur. In eadem Theophylactus, in cap. 12 Lucae: Oblationes, inquit, & distributiones, quæ sunt pro defunctis, Non parum conducunt etiam ijs, qui in grauibus delictis mortui sunt. In eadem B. Gregor lib. 4. Dial. g. cap. 55. Multum, inquit, sceler animas, etiam post mortem sacra Oblatio hostiæ salutaris adiuuare; ita ut hanc nonnunquam ipsæ defunctorum anima experere videantur. In eadem Cyrillus Hierosol. Catecheli Mystag. 5. Maximum credimus animarum iuuamen pro quibus offertur obsecratio sancti illius, & tremendi, quod in altari positum est, sacrificij. In eadem Ioannes Eleemosynarius, Thesi 4. huius capituli.

Vndecimò, quod hoc singulariter pro sibi charissimis vel obtulerint, vel offerri desiderauerint. B. Ambrosius, oratione de morte Satyri fratris. Tibi nunc, ait, omnipotens Deus, innoxiam commendo animam: Tibi hostiam offero. Cape propitiis & serenis fraterne munus, Sacrificium sacerdotis. Idem Ambrosius in Orationibus de obitu Theodosij & Valentiniani, se pro ipsorum animabus sacrificaturum pollicetur. S. Augustinus, lib. 9. Confess. de matre Monica agens. Quot quot hæc, inquit, legerint, meminerint, ad altare tuum. Monica famulæ tuæ, cum Patritio quondam eius coniuge. Seruiunt hinc exempla quæ Thesi 4. Capituli 76 allata sunt. 13.

Duodecimò, quod hoc beneficium sacrificij sibi defunctis peruenire impendi. De matre sua eadem idem scribit Augustinus, lib. 9. Confess. Non ista mandauit nobis, ait, sed tantummodo memoriam sui, ad altare tuum fieri desiderauit, cui nullus diei pratermissione seruerat. Idem sacrificium pro se fieri petit Ephrem Syrus; idem Venerabilis Beda; idem Regina Scotia Margareta, quemadmodum demonstratum est Thesi 4. Cap. 76. 14.

Decimo tertio, quod dum Suffragiorum quibus defuncti iuuantur, mentionem faciunt, hoc reliquis proponant & præferant quemadmodum Chrysostomus atque Augustinus faciunt: ille Hom. 3. in Epist. ad Philipp. hic cap. 110. Enchiridij. Vtrumque sequitur Concilium Florentinum, in vnione Arm. ut ob id Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 5. Mystagoga, maximum iuuamen animarum dixerit esse, obsecrationem sancti illius, & tremendi, quod in altari positum est, sacrificij. 15.